

דברי חכמה

אלמלא ואבא היקרים!
רותי בן
כרציתי רק לומר לכם,
תודה!

גיליון מס. 2916 * ג' אדר תשפ"ו * 20 בפברואר 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

על הסֶדֶךְ / הפינה של דודו

השבוע התקיים יום המשפחה

בלשכת ראש הממשלה ביקשו השבוע לבטל את המילה "טבח" בקשר לאירועי השבעה באוקטובר ולקרוא לו "אירוע". אי אפשר כמעט להאמין עד כמה לשכת ראש הממשלה יכולה לרדת נמוך ובלי בושה. אז למשפחת קוץ מכפר עזה היה מה לומר לו לראש הממשלה אילו הייתה קיימת.

משפחת קוץ ז"ל כפר עזה

יום המשפחה
כבר לא - 7.10.23

חרון אף היונה

1. היום לפני 43 שנים, בתאריך 10 לפברואר שנת 1983 נרצח אמיל גרינצוויג מרימון בצבע זית שהשליך לעברו יונה אברושמי. בספר ירמיהו פרק כ'ה כתוב: וְנִדְמֹוּ נְאוֹת הַשָּׁלוֹם, מִפְּנֵי חֲרוֹן אֶף יְהוָה. עֲזַב כְּפָפִיר סֶכּוֹ כִּי הִיָּתָה אֲרָצָם לְשָׁמָה, מִפְּנֵי חֲרוֹן הַיּוֹנָה וּמִפְּנֵי חֲרוֹן אֶפֹּו.

חרון אף יונה אברושמי היה תוצרת ישירה ומזוקקת של הסתה של מנהיגים שנשבה ושתנשב אחר כך בעתיד מכיכר ציון. ואז זה יהיה כבר חרון אף יגאל עמיר שיוציא אל הפועל וישרוף את יצחק רבין.

2. מהו הדבר הזה שגורם לאנשים מסוימים לצאת מאזור הנוחות ולהיות מעורבים בנעשה עד כדי סיכון חייהם ממש. אמיל גרינצוויג קורא לזה "מחויבות פעילה" וכך הוא כותב בעבודה סמינריונית שלא סיים את כתיבתה שלא באשמתו: "...מה היא אותה התוספת למעורבות, אשר הופכת אותה למחויבות פעילה? כדי לאפיין אותה, אין מנוס מכניסה לדיון במושג העשייה, ודיון זה לא נראה לי קל יותר מן הדיון במושג המחויבות. לפי דעתי, תנאי הכרחי – אך לא מספיק – להפיכת מעורבות, כמאופיינת כאן, למחויבות פעילה, הוא הנכונות לשלם מחיר כלשהו עבור העמדה הנקוטה. נכונות זו לשלם מחיר היא המבחינה

בין עמדה שאדם שומר לעצמו "בבטן" ובין עמדה שהוא נוקט ומוכן גם לעשות
משהו עבורה..." (אמיל גרינצוויג מתוך דברים שכתב)

3. ובכן אומר לנו אמיל גרינצוויג אתם באמת רוצים לשנות? תהיו מוכנים
להתחיל לשלם מחיר!

4. בציור יונה עם רימון בצבע זית

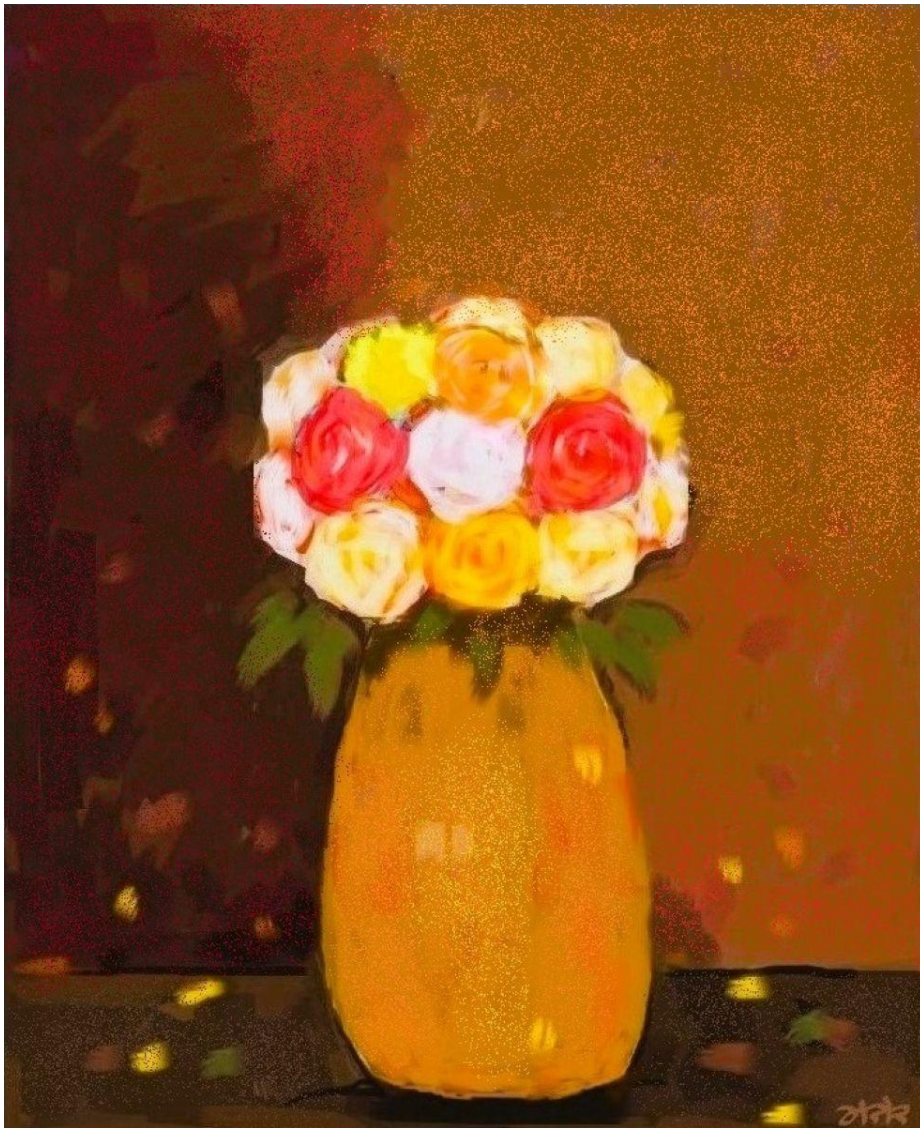

אגרטל פרחים

אין כאן קו חותך, רק מעבר של צללים,
 כמו זכרון רחוק שמתפזר בין הפרחים.
 אבק פיגמנטים, מפזר טל של צבע קר,
 מציר פריחה חפשי על כל מה שנותר.

עלי כותרת מרחפים, ללא שרש וכבר בלי גבעול,
 האירבךש לוחש להם: "כעת אפשר לשפח את הכל."
 היפי הוא ברוח, ברעד קל בידי המכוננת,
 בתמונה שגם כשכבר יבשה – היא עדין מתכננת.

פינת הקריקטורה השבועית: נסיעה בהולה לושינגטון הסתכמה ב"תן לו כבר חנינה!!" | וואו איזה מנהיג

• אזהרה! עוקץ

בשבוע שעבר הרצה במועדון מופת שלנו רוני יפה, מי שהיה השוטר האזורי שלנו במועצה האזורית הוא דיבר על ההתפתחויות בתחום הפשיעה, שנקראת "עוקץ". רבים מאתנו כבר נעקצו לפחות פעם אחת, לפעמים זה היה עוקץ כבד וכואב, ולפעמים הצלחנו לצאת ממנו בקלות, יחסית. המסר העיקרי היה: לא למסור פרטים, לא בטלפון ולא ברשתות החברתיות, למי שאינכם יודעים מיהו באמת, ושאתם מצפים שיתקשר.

השבוע קראתי אזהרה נוספת ומעניינת. ייתכן שתמצא על חלון הרכב שלך הודעה על קנס חנייה. הוא נראה אוטנטי לגמרי. יש שם ברקוד שעליך ללחוץ עליו כדי "לשלם" את הקנס, אבל לחיצה עליו לא מביאה אותך ואת כרטיס האשראי שלך לכתובת הנכונה, אלא ישירות לרמאים שינצלו את כרטיס האשראי שלך או חשבון הבנק שלך. אם אתה לא בטוח, אפשר להיכנס לאתר של הרשות המקומית ולברר שם אם הוטל עליך קנס, גם אפשר לשלם באמצעות האתר, שלא נדע...

• קבוצת הסריגה ממשיכה בדרכה

בשבוע שעבר השתתפנו ביריד לכבוד טו בשבט, שאורגן על ידי עמותת ותיקי הגליל.

ראשית, עלי לומר, היריד עצמו היה מרשים ביותר, עם הרבה דוכנים של יוצרים ובעיקר יוצרות וותיקות.

מכפר הנשיא השתתפו ביריד: נורית אורן, שמכרה ספרים פרי עטה, ומגנטים רקומים, גם הם מעשי ידיה. ג'נט פרימוסט מכרה כלי קרמיקה, וקבוצת הסורגות והסורג מכרה צעצועים סרוגים (רובם נסרגו בידיה הברוכות של יניתה), וכן כובעים, נעלי בית, גרבי תינוקות ועוד. זאת ההזדמנות להודות לכל הסורגות, וכן למרים כהן ולאה בן אדיבה שסייעו במכירה.

כדי לקדם את המכירות, הכנתי נאום קצר:

"הפרוייקט שלנו הוא ייחודי, בתחילת המלחמה סרגנו כובעים לחיילים, אחר כ-200 כובעים, כשכבר לא היה ביקוש לכובעים נוספים, וגם נגמר מקור הצמר, עברנו לסרוג כובעים לתינוקות, ובעיקר לפגים הנולדים במחלקת היולדות של המרכז הרפואי "זיו" בצפת. ואז נגמר לנו הצמר, ולכן החלטנו לסרוג למכירה,

כדי לקנות עוד צמר ולהמשיך לסרוג כובעים לתינוקות. וכך כל יולדת יוצאת מבית היולדות עם תינוק, התינוק יוצא עם כובע, והכובע יוצא עם כרטיס הברכה הזה בעברית וערבית" (כאן הראיתי את כרטיס הברכה שהכינה עבורנו רננה חייט).

את הנאום הזה נשאתי בפני כל מי שעבר על פני הדוכן שלנו, ומלבד העידוד שהנאום נתן לנו עצמנו, הוא גם הוסיף עוד לקוחות שקנו כדי לקיים מצווה, והיו עוד שניים שפשוט שלפו שטר ונתנו לנו תרומה.

המחלקה הזאת של סריגת הכובעים מתקיימת בזכותה של קרול בילגורי, שבנוסף להתנדבות הממושכת שלה בבית החולים, לקחה על עצמה לנהל את כל הפרוצדורה של אריזת הכובעים והבאתם ליעדם.

מאז כבר קנינו הרבה צמר, ואנו ממשיכות לסרוג, בעיקר לתינוקות ב"זיו", אבל יש לנו עוד סריגים ובובות למכירה, ואנו גם מוכנות לקבל הזמנות.

אפשר להתקשר ולהזמין

• תחבורה ציבורית במרכז הרפואי "זיו" בצפת

כזכור לכולכם, קיימנו מאבק איתנים כדי שקו האוטובוס 73 יעשה את הקילומטר הנוסף מצומת טובא לתוך כפר הנשיא ויאפשר נסיעה ישירה למרכז הרפואי "זיו". אבל אז נוצרה בעיה חדשה: תחנת האוטובוסים בבית החולים

נמצאת, משום מה, במרחק גדול מהכניסה. ואם אתם מגיעים ברכב הפרטי שלכם, ומוצאים חניה, החניה נמצאת במרחק הליכה (בעלייה) גדול, מהכניסה. ועכשיו התבשרנו על חידוש בהגעה למרכז הרפואי. מעכשיו יש "שאטל" (שירות הסעה פנימי), שיבוא לאסוף אותך ויסייע אותך, בחינם, לכניסה לבית החולים. את השירות הזה אני מכירה כבר מבית החולים "שיבא", שם עוברים רכבים מסוג "קלאב קאר" מסביב כל הזמן.

ב"זיו" יש פחות תנועה ולכן גם הזמינות של הרכב הזה קטנה יותר, אבל אפשר להזמין אותו בטלפון (בחינם) במספרים האלה:

0508434061 0773631000

והעיקר הבריאות!

• חנות היד השנייה

לאחר עשרות שנים (30 ? 40?), של שירות נפלא, מגיעה העת לסגור את המוסד-המקום הזה.

הצריך שיועד לחנות יד שנייה, אמנם הוכרז למבנה לשימור, אבל בינתיים הוא במצב שלא ניתן לקיים בו חנות, או כל שימוש אחר, והייתי אומרת שכמעט מסוכן לשהות בו. כולנו חייבים להודות לקרול לופוב על ההתמדה והמסירות לנהל את המקום הזה בהתנדבות כל כך הרבה שנים, ויחד אתה נעמי פורסטר ופרנקי גליק.

לשם הייתי הולכת כדי לחפש מכנסיים, שמלה, או מעיל. לשם הייתי הולכת למכור בגדים שכבר לא לבשתי כמה שנים. בקיצור – למי שמאמין בצרכנות אקולוגית – חנות היד השנייה הייתה המקום.

בינתיים נפתחה עוד חנות יד שנייה, בלב הקיבוץ, בהבדל קטן אחד: החנות החדשה היא בחינם, והרבה לקוחות שהתרגלו לחנות היד השנייה התחילו לצרוך בגדים מכאן, ולא מהחנות הוותיקה.

זהו זה, סוף עידן שהתחיל על ידי בטי עדר ז"ל. ושוב תודה!

שבת שלום לכפר הנשיא

תמר וולפין

פנת הנצחה / דוד אלמן

אריה ניצן ז"ל - (16/11/2024 - 20/12/1925)

אריה נולד בלונדון, והינו מקבוצת המייסדים של הקיבוץ.
עבר את הכשרת "שמריהו" ובמלחמת העולם שרת בצי
הבריטי.

אריה וג'וליה הגיעו לארץ באניה "קדמה" וחברו לגרעין
"הבונים" בחדרה ובמנסורה.

אריה היה החשמלאי הראשון בכפר הנשיא. בהמשך שימש
כגיזבר וכמו כן עבד שנים לא מעטות במפעל "הבונים".
אריה בהחלט מאלה שיזכרו בליבנו לשנים ארוכות.

<https://khbbm1.wixsite.com/2024-06>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

שירי מלחמת חרבות ברזל

סמ"ר (במיל") עדי אודיה ברוך ז"ל, בת 22 מקריית נטפים, נפלה ב-12 באוקטובר 2023 (כ"ז בתשרי תשפ"ד) מפגיעת רקטה בשדרות בעת שנסעה לשירות מילואים שהתעקשה לבצע בצו 8. עדי, צלמת חתונות מוכשרת וסמבצ"ית במיל', הייתה ידועה בשמחת החיים שלה, והותירה אחריה מורשת של אור, שירים שכתבה, והנצחה הכוללת מקווה טהרה.

בין העננים

שרית חדד על פי המילים של עדי אודיה ברוך ז"ל

ואם אי פעם אמות
לפני שיגיע זמני
אני רוצה שתחגגו את החיים
שתקומו כל בוקר עם חיוך על הפנים
וגעגוע קטן על הלב
ואל תתנו לאף שניה להתבזבז

ותראו עולם יפה בשבילי
ותעריכו כל רגע קטן בחיים
אם לפעמים תחייכו לעננים
אני אהיה שם תמיד,
אהיה שם בין העננים.

ואם אי פעם אמות
לפני שיגיע זמני
אני רוצה שתחגגו את החיים
מצטערת על הצער שגרמתי לכם

מתגעגעת ואוהבת מאוד
שתדעו שאני במקום טוב

ותראו עולם יפה בשבילי
ותעריכו כל רגע קטן בחיים
אם לפעמים תחייכו לעננים
אני אהיה שם תמיד,
אהיה שם בין העננים

23.2 עמליה נוי	20.2 ארי שטיינר
ענבל מאור	21.2 אורי אדלר
גאיה חייט	אורה אגם
נטע קרוקובר	עיטם ג'רבי
24.2 פול בילגורי	עיליי חייט
יהודה יזרעאלי	22.2 מיכי קורן
גנאדי קודריאבצב	ניסן פלמה
סול קסדן	רתם איילון
מיה ווטרמן	מאיה ירון
עמנואל חן	גל וויאט
25.2 פול גלוק	
רווה יזרעאלי	
26.2 יואב האריס	

סיפור לשבת

אישה מתנשאת קראה לי, מלצרית בת 72, "גסת רוח" והלכה מבלי לשלם חשבון של 112 דולר - הראיתי לה שהיא בחרה בסבתא הלא נכונה

אני בת 72, ועבדתי כמלצרית יותר מ-20 שנה. רוב הלקוחות מתייחסים אליי בחביבות. אבל בשישי האחרון אישה אחת קראה לי "גסת רוח", הלכה בלי לשלם חשבון של 112 דולר וחשבה שהצליחה לברוח. היא בחרה בסבתא הלא נכונה. הראיתי לה למה חוסר כבוד כלפיי מגיע עם השלכות.

אני אסתר, ואולי אני בת 72, אבל יש לי עדיין את המרץ של נערה כשאני מגישה לשולחנות במסעדה קטנה ומקסימה בעיירה קטנה בטקסס.

הדלת ושואלים מה שלום אמא שלך, גם אם הם כבר יודעים את התשובה. עובדת כאן יותר מ-20 שנה. לא תכננתי להישאר כל כך הרבה. לקחתי את העבודה אחרי שבעלי ג'ו נפטר, סתם כדי לצאת מהבית. חשבתי כמה חודשים, אולי שנה. אבל התברר שאהבתי את זה.

האנשים. השגרה. להיות שימושית. זה הפך לחיי.

והמסעדה הזו? כאן פגשתי את ג'ו.

הוא נכנס אחר צהריים גשומים ב-1981, ספוג מים, ושאל אם יש לנו קפה חזק מספיק להעיר מתים. אמרתי לו שיש לנו קפה חזק מספיק להקים אותם.

הוא צחק כל כך חזק שהוא חזר למחרת. ואחרי זה. ואחרי זה.

התחתנו שישה חודשים אחר כך.

כשהוא נפטר לפני 23 שנה, המקום הזה הפך לעוגן שלי. לעבוד כאן מרגיש

קרוב אליו. כאילו הוא עדיין יושב בשולחן שבע, קורץ לי מעל הקפה.

הבעלים מתייחס אליי טוב, והקבועים מבקשים את האזור שלי.

אני לא מהירה כמו המלצריות הצעירות, אבל אני זוכרת הזמנות, לא שופכת,

ומתייחסת לכל לקוח כאילו הוא יושב במטבח שלי.

רוב האנשים מעריכים את זה.

אבל בשישי האחרון פגשתי מישהי שלא.

זה היה שיא הצהריים. כל השולחנות מלאים. המטבח עמוס.

אישה צעירה נכנסה עם הטלפון מכוון לפנים, מדברת אליו כאילו כולנו רהיטים.

היא ירדה באזור שלי.

הבאתי לה מים וחייכתי.

"ברוכה הבאה לדינר המדהים שלנו, גברת. מה אני יכולה להביא לך היום?"

היא כמעט לא הרימה מבט והמשיכה לדבר לטלפון.

"היי כולם, זה סבריינה! אני כאן בדינר וינטג' קטן. זה כל כך חמוד. נראה מה עם

השירות".

אז זה היה השם שלה. סבריינה.

היא הסתכלה עליי סוף סוף. "אני רוצה סלט צ'יקן קיסר. בלי קרוטונים. רוטב

נוסף. ותוודאי שהעוף חם אבל לא חם מדי. אני לא רוצה לשרוף את הפה שלי

מול המצלמה".

רשמתי וחייכתי.

"קיבלתי. משהו לשתות חוץ ממים?"

"תה קר. אבל רק אם הוא מתוק. אם זה סוכר מלאכותי, אני לא רוצה."
 "אנחנו מכינים אותו טרי. תאהבי אותו."
 היא חזרה לטלפון בלי להגיב.
 הבאתי לה את התה.
 היא לקחה לגימה, עשתה פרצוף ואמרה לטלפון, Y'all: "התה הזה פושר. כאילו ניסו בכלל?"
 הוא לא היה פושר. הרגע שפכתי אותו.
 אבל חייכתי ואמרתי: "תרצי כוס חדשה?"
 "כן. ותגידי להם לשים קרח הפעם."
 היה קרח.
 הבאתי כוס חדשה. היא לא אמרה תודה.
 כשהבאתי את האוכל, היא הייתה באמצע לייב.
 "אוקיי, האוכל הגיע עכשיו. בואו נראה אם שווה את ההמתנה." דקרה את הסלט במזלג. "העוף נראה יבש. ואיפה הרוטב הנוסף?"
 "הוא בצד, גברת."
 היא הסתכלה על הכוס הקטנה של הרוטב כאילו העלבתי אותה. "זה נוסף!?"
 "תרצי עוד?"
 "ברור!"
 הבאתי עוד רוטב. היא לא הכירה בזה.
 ב-30 הדקות הבאות היא שידרה את עצמה אוכלת תוך כדי הערות.
 "החסה נבולה. שניים מתוך עשר. אני אוכלת רק כי אני מתה מרעב."
 החסה לא הייתה נבולה. ראיתי את הטבח מכין את הסלט.
 כשהבאתי את החשבון, היא הסתכלה והפרצוף שלה התעוות.
 112 "דולר? על זה?"
 "כן, גברת. היה לך הסלט, שתי תוספות, סמפלר קינוחים ושלושה משקאות."
 היא הסתכלה ישר לטלפון, Y'all. "מנסים לגבות ממני יותר. זה מגוחך."
 אז הסתכלה עליי.
 "היית גסת רוח כל הזמן. הרסת את האווירה. אני לא משלמת על חוסר כבוד."
 מצמצתי. לא הרמתי קול. לא אמרתי מילה חדה. רק עשיתי את העבודה.
 "גברת, אני..."
 "חסכי את זה." היא הרימה את הטלפון, חייכה לתוכו ואמרה: "אני מסתלקת. המקום הזה לא ראוי לכסף או לפלטפורמה שלי."
 היא תפסה את התיק והלכה, משאירה את החשבון של 112 דולר על השולחן. עמדתי שם, מסתכלת על הדלתות נסגרות מאחוריה.
 וחייכתי.
 כי היא בחרה בסבתא הלא נכונה.
 .
 "האישה ההיא הלכה בלי לשלם חשבון של 112 דולר."
 דני נאנח. "אסתר, זה קורה. נמחק את זה."
 "לא, אדוני."
 הוא הסתכל עליי מופתע.
 "אני לא נותנת לה לברוח. היא לא מקבלת ארוחה חינם כי עשתה התקף על מצלמה."

“מה תעשי?”
 “אחזיר את הכסף.”
 פניתי לסיימון, אחד המלצרים הצעירים. “יש לך אופניים, ילד?”
 הוא חייך. “אה... כן. למה?”
 “כי אנחנו רודפים אחריה.”
 החיך שלו התרחב. “מיס אסתר, מישהי בחרה בסבתא הלא נכונה!”
 “בדיוק... היא עשתה.”
 תפסתי את החשבון מהשולחן והכנסתי אותו לשמלה. סיימון ואני עלינו על
 האופניים שלו. הוא הסתכל אחורה.
 “תהיי בסדר מאחור, מיס אסתר?”
 צחקתי. “מותק, הייתי רוכבת אופניים מקומית בימיי. רק סע. אני אחזיק.”
 הוא יצא, ומיד ראיתי את סברינה.
 היא הלכה ברחוב הראשי, הטלפון עדיין מורם, עדיין בשידור חי.
 “עצור לידה,” אמרתי.
 סיימון עשה.
 התכופתי ואמרתי בקול רם וברור: “גברת! לא שילמת את חשבון המאה שנים-
 עשר דולר שלך!”
 היא קפאה.
 מצלמת הטלפון הסתובבה. אנשים ברחוב עצרו והסתכלו.
 “את... אתם עוקבים אחריי?” סיננה.
 “הלכת בלי לשלם. אז כן. אני עוקבת אחריך עד שאקבל את הכסף.”
 פניה החווירו. “זו הטרדה!”
 “לא, מתוקה. זו גבייה.”
 היא הסתובבה והלכה מהר, מסתכלת לאחור כל כמה צעדים.
 סיימון ואני עקבנו בקצב נינוח.
 היא נכנסה לחנות מכולת.
 חנינו את האופניים והמתנו בחוץ דקה.
 “תני לה רגע לחשוב שהיא בטוחה,” אמרתי לסיימון.
 “את מרושעת, מיס אסתר. אני אוהב את זה.”
 בפנים סברינה צילמה את עצמה במחלקת הירקות.
 היא הסתכלה סביבה בעצבנות, בודקת את הכניסה. כשלא ראתה אותי, הרפו
 כתפיה.
 “אוקיי, y'all, נראה לי שהיפטרתי מהגברת המשוגעת. בואו נדבר על חיים
 אורגניים.”
 הופעתי מאחוריה בקאדר, מחזיקה עגבנייה.
 “גברת! עדיין מחכה על 112 הדולר!”
 היא צעקה. שמטה את הטלפון. וכמה אנשים הסתובבו.
 “איך?”
 “אני סבלנית. ועקשנית.”
 אישה עם עגלת קניות צחקה. “תשלמי את החשבון, מתוקה!”
 סברינה תפסה את הטלפון ורצה אל היציאה.
 סיימון פתח לה את הדלת בקידה מוגזמת.
 היא רצה כמעט אל חנות נעליים שני רחובות משם.

נתנו לה יתרון של חמש דקות.
 “עכשיו היא חושבת שהיא בטוחה,” אמר סיימון.
 “שיחשוב”.

כשנכנסנו, סבריינה ניסתה עקבים.
 היא צילמה את הרגליים, דיברה על אופנה, וראיתי את ההקלה על פניה. חשבה
 שהצליחה לברוח.

הלכתי בשלווה והנחתי את הקבלה על המראה מולה.
 “רוצה נעליים חדשות? תשלמי קודם על הארוחה”.

היא קפצה כל כך חזק שהפילה תצוגה.
 “אלוהים! את משוגעת!”

“אני מחויבת. יש הבדל, מתוקה”.

המוכרת ניסתה לא לצחוק. “גברת, אולי כדאי שתשלמי לה”.

סבריינה תפסה את התיק וברחה החוצה, משאירה את העקבים.
 היא רצה לבית קפה.

דרך החלון ראיתי אותה מזמינה משהו. היא המשיכה להסתכל על הדלת.

כשעברו 10 דקות ולא הופענו, היא נרגעה באופן נראה לעין.

היא אפילו התחילה שוב לשדר חי. “אוקיי, משבר נמנע. אני עכשיו במקום קפה
 חמוד הזה”.

אז נכנסתי.

לא אמרתי כלום בהתחלה. פשוט הלכתי לדלפק לידה והזמנתי דקפ.

היא ראתה אותי והלאטה שלה החליקה מהידיים, התיזה על הדלפק.

“את!” התנשמה.

“אני,” אמרתי בנעימות. “את יודעת, יכולת לחסוך לעצמך הרבה צרות אם רק
 היית משלמת במסעדה”.

“זו מעקב!”

“זו עסקים, מתוקה. ולא אלך עד שהחשבון של 112 דולר ישולם”.

סיימון התכופף. “גברת, תשלמי לה. היא לא תפסיק”.

סבריינה הסתכלה סביבה בפראות וברחה מבית הקפה.

לקחתי את הדקפ שלי והלכתי בעקבותיה בקצב נינוח.

היא הלכה לפארק.

ראיתי אותה בודקת מאחורי עצים, מסתכלת לאחור. כשלא ראתה אותי 15

דקות, היא סוף סוף התיישבה ליד המזרקה.

הוציאה את הטלפון והתחילה לצלם. “אוקיי, מוצאת זן עכשיו. נשימות עמוקות”.

ישבתי על הספסל ממש מאחוריה.

“עדיין כאן. עדיין מחכה”.

היא צעקה וכמעט שמטה את הטלפון למזרקה. אבל תפסתי אותו באוויר

והחזרתי עם חיוך.

112 “הדולר שלי, יקירה”.

“את כמו סרט אימה!” צעקה.

“אני כמו גובה חובות. יש הבדל”.

ילד קטן שאוכל גלידה הצביע עליי וצחקק.

“הסבתא הזו מצחיקה!”

"היא חייבת לי כסף, יקר, הסברתי לילד.
 הילד הסתכל על סבריונה. "את צריכה לשלם לה, גברת".
 סבריונה תפסה את הטלפון וברחה.
 בסוף היא נכנסה לסטודיו יוגה.
 חיכיתי בחוץ 20 דקות מלאות.
 סיימון היה מרשים. "את ממש מותחת את זה".
 "היא צריכה ללמוד סבלנות. והשלכות".
 כשנכנסתי סוף סוף, היא הייתה באמצע תנוחת Warrior Two מצלמת את עצמה.
 "מוצאת שלווה פנימית אחרי יום כאוטי", אמרה.
 הלכתי מאחוריה והעתקתי את התנוחה בדיוק, מחזיקה את הקבלה כמו דגל.
 המדריכה עצרה באמצע משפט.
 כל השיעור הסתובב להסתכל.
 "גברת, אמרתי בשלווה, נראה לי ששכחת משהו בדינר במרכז".
 זרועותיה של סבריונה נפלו. פניה התמוטטו. נראתה כאילו עומדת לבכות.
 "בסדר! בסדר!" היא תפסה את התיק, משכה צרור שטרות והדחיפה לי לידיים.
 "קחי! תפסיקי לעקוב אחריי!"
 ספרתי לאט. בדיוק מאה שנים-עשר דולר.
 הסתכלתי לה בעיניים.
 "אכלת, משלמים. ככה עובד החיים. את יכולה לצלם כמה שאת רוצה, יקירה,
 אבל חוסר כבוד לא נותן לך כרטיס חופשי. לא כאן. בשום מקום".
 הכנסתי את הכסף לשמלה, נתתי לה הצדעה קטנה ויצאתי.
 סיימון חיכה בחוץ, מחייך מאוזן לאוזן. "מיס אסתר, את אגדה. מעולם לא ראיתי
 מישהו רודף חשבון ככה בחיים שלי".
 "מותק, כשאתה מגיש שולחנות כמו שאני, אתה לומד שכבוד ותשלום הולכים יד
 ביד".
 הוא צחק.
 "אפשר להגיד לך משהו? כשהתחלתי בדינר, חשבתי שאת סתם סבתא
 מתוקה. אבל עכשיו? את באופן רשמי הגיבורה שלי. את תערובת בין סבתא
 שלי לסופרהירו".
 טפחתי על לחיו. "זה הדבר הכי נחמד שאמרו לי השבוע. עכשיו חזרה לעבודה".
 כשחזרתי לדינר, כל המקום התפוצץ.
 דני התחיל למחוא כפיים. הקבועים הריעו. הטבח יצא מהמטבח וחיבק אותי.
 "באמת החזרת את זה?" שאל דני המום.
 נתתי לו את 112 הדולר.
 "כל פרוטה".
 סיימון הרים את הטלפון. "מיס אסתר, את ויראלית".
 "מה?"
 "מישהו צילם את הדבר בסטודיו יוגה. ובמכולת. ובפארק. זה בכל מקום. אנשים
 קוראים לך שריף הכבוד".
 צחקתי כל כך חזק שנאלצתי לשבת.

“המה?”

“שריף הכבוד. את אגדה.”

בימים הבאים אנשים התחילו לבוא לדינר רק כדי לפגוש אותי. ביקשו את האזור שלי, צילמו תמונות ואמרו שאני הגיבורה שלהם. לקוח קבוע עשה לי תג: “אסתר — שריף הכבוד של טקסס”. ענדתי אותו בכל משמרת. סברינה לא חזרה לעולם. אבל שמעתי דרך השמועות שהיא העלתה סרטון התנצלות. משהו על “ללמוד שיעור בענוה ממלצרית זקנה”. טוב. אולי תחשוב פעמיים לפני שהיא מתייחסת למישהו כאילו הוא בלתי נראה. כי בדינר הזה, ובעיירה הזו, כבוד אינו אופציונלי. זה כל התפריט. יש אנשים שחושבים שגיל הופך אותך לרך. הם טועים. זה רק אומר שיש לי יותר זמן לשכלל את הכוונת שלי.

